

LATACZYK (1) *sb m*

N sg lâtaczyk.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Dem. od „latacz”; tu: w przen: człowiek wybitny, niepospolity, górujący nad innymi: LVkowlkich to záprawdę/ gniazdó nie podleýfze/ Acżgdý ptaki zbieráią/ zołtáwuią mnieýfze. Y bywa więc latáczyk/ buiáwy s tákiego/ Ale mi przedię nie gań/ krzeczóta wielkiego. Bo iáko raz záleci/ to wzgorę nogámi/ Przewroci lie Záiączek tłucze gi dzwonkámi. RejZwierz 77.

BZ